

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII „EUGEN IONESCU”

SLATINA-OLT

REVISTA

ISSN 2065 – 8593

ISSN – L = 2069 - 8593

Nr.13 – FEBRUARIE 2012

TEIUL, FABRICA MINUNILOR

MATEI ALEXANDRA
CLASA A IV-A C

Amiază...Soare...Zefir...

Stau la umbra teiului înflorit, de ramurile căruia atârnă ciucuri prăfuiți cu polen de aur. Vântul gădilă florile de catifea și le cântă o simfonie numai de el știută. Toată natura zâmbește la auzul cântecului. Aromele zboară prin aer ca niște panglici colorate.

O ploaie de petale de satin cade din tei. O lacrimă scâteietoare, poate a copacului, mi se așază în palmă. Surprinzător, începe să se rotească devenind un vârtej de lumină. În fața mea apare o zână de mărimea degetului mic.

-Fetiță, ai vrea să fii regina noastră?

-Poftim? Tu ai vorbit?

-Da, eu.

Mi-am apropiat chipul de ea. Era chiar drăgălașă! Avea ochii albaștri, părul blond, pe cap purta o coroană de argint și avea o rochiță tricotată cu fir de pădărie.

-Aș fi încântată! Dar de ce tocmai eu?

-Pentru că știm că pomul tău preferat este teiul și știm că-ți pac foarte mult și poveștile cu zâne. Numai o persoană cu aceste pasiuni ne poate înțelege.

Și, deodată, am început să mă micșorez, până când am ajuns cât un degetel. Nici hainele nu mai erau aceleași. Purta o rochie lungă, cusută cu broderii scumpe, iar pe cap aveau o diademă de aur.

Când am ajuns sus, am fost primită cu căldură și aplauze.

-Nu vreau să vă gândiți că sunt regina voastră. Eu vreau să mă considerați o prietenă, care vă călăuzește, nu vă conduce.

Am mers apoi să vizităm „Fabrica minunilor” alături de prietenii mei. De ce era numită astfel? Deoarece toată lumea de acolo era foarte preocupată cu tricotarea aromelor și prepararea polenului.

Tricotarea aromelor se făcea astfel: zânele specialiste adunau din natură mirosurile plăcute și le transformau în fire subțiri, din care tricotau panglici, pentru ca acestea să fie împrăștiate pe pajiște.

Prepararea polenului era destul de dificilă: noaptea zânele mergeau la culcușul soarelui și rupeau din razele lui fărâme, pe care apoi le măcinau obținând un praf de aur.

Atât de surprinsă am fost de acea fabrică, încât am luat hotărârea de a rămâne cu noii mei prieteni și de a-i ajuta să-și împlinească misiunea: aceea de a ajuta natura să evolueze într-un mod armonios.

REGINA FLUTURILOR

STOICA GABRIELA
CLASA A IV-A C

Am citit multe povești despre regi și regine, prinți și prințese. Cu gândul la aceste minunate personaje, am adormit și am visat atât de frumos, încât atunci când m-am trezit mi-a părut rău că a fost doar un vis.

M-am visat regină peste o micuță țărișoară a fluturilor, numită Fluturenia. Aceasta era o poieniță minunată, de smarald, presărată cu multe, multe flori de toate culorile.

Eu, regina lor, cu o minunată coroniță de aur și cu antenele de aur, eram în mijlocul supușilor mei, fluturii. Toți roiau în jurul meu și îmi dăruiau mici picături de nectar și polen.

Aveam și mulți prieteni, felurite gâze și buburuze. Dar toată frumusețea traiului nostru a fost întreruptă de niște insecte rele, cu ace puternice și veninoase: viespile.

Eu, regina, am ieșit în calea lor și le-am zis:

-Ce doriți? Nu știți că aceasta este țărișoara noastră?

-Ba știm, dar vrem să ocupăm minunatul vostru stejar din mijlocul poieniței, în scorbura căruia să ne facem noi fagurii pentru a ne crește puii.

-Niciodată nu vă vom lăsa! Cât suntem de fragili, vom veni cu miile și vă vom da afară din țara noastră!

Așa a și fost. Am sunat din trâmbița de aur și, deodată, mii de fluturi le-au înconjurat și le-au scos din ținutul nostru.

De multe ori, chiar dacă ești mai slab, prim mulțime și unire, reușești să-ți înfrângi dușmanul.

De atunci, mica noastră țărișoară este liniștită și plină de voie bună, iar eu, regina Flutureniei, sunt iubită de minunații mei fluturi frumoși și catifelăți.

Castelul Norilor

Clasa a V-a C
VODIȚĂ TIMOTEI

A fost odată ca niciodată un împărat puternic, care stăpânea o împărăție marea, atât de mare că nimeni nu reușise să o măsoare vreodată. Și împăratul avea trei fete, toate frumoase foc, de la soare te puteai uita, dar la ele ba.

Dar, într-o zi, pe când fetele se plimbau prin curțile palatului, un răget puternic a zguduit toate ferestrele. Și fiicele de împărat au dispărut, lăsând în urma lor decât trei solzi mari, cât o palmă de om. Un solz era verde, altul alb, și cel de-al treilea era roșu.

Când află împăratul de marea pierdere ce o suferise, mâhnit, chemă toți înțelepții, aceia care cunosc toate animalele pământului, ale văzduhului și ale apelor. Iar ei îi spuseră:

- Împărate, dă-ne trei zile să studiem solzii și să vedem ce creaturi nebaneuite încă ne mai ascunde Dumnezeu.

- Așa să fie!

Și împăratul așteptă mâhnit trei zile fără să doarmă, fără să mănânce și fără să bea nimic, căci tristețea îl chinuia prea tare.

În cea de-a treia zi, pe la amurg, înțelepții se închină în fața împăratului și cel mai iscusit dintre ei începu să vorbească:

- Împărate, trei creaturi groaznice trăiesc prin văzduh, la Castelul Norilor, și terorizează tot pământul, căci ele sunt fără de moarte...

- Ei, și? Spune odată care sunt aceste creaturi, nesocotite!

- ăăă ... aceste creaturi îngrozitoare și feroce sunt ... ăăă ... cei trei frați balauri.

- Și cum se poate ajunge la acest ... Castel al Norilor?

- Este nevoie de trei oameni, cei mai voinici, mai înțelepți și mai curajoși oameni din împărăție, care să planteze în cimitirul blestemat cei trei solzi și apoi, doar cel cu inima cea mai curată dintre ei, va putea să urmeze calea spre Castelul Norilor.

- Atunci să fie chemați cei trei oameni, care sunt cei mai voinici, cei mai înțelepți și cei mai curajoși.

A doua zi, la palat, sosiră trei tineri, care atunci când au fost întrebați cum îi cheamă și cine sunt, au răspuns:

- Eu sunt Viteazul-Vitejilor.
- Eu sunt Curajosul-Curajoșilor.
- Eu sunt ... Mircea.
- Aaa! Voi sunteți voinicii, care trebuie să salveze pe fetele împăratului. Intrați!

După ce le spuse ce au de făcut celor trei viteji, împăratul îi trimise să își aleagă ce paloșe vor și ce cai își doresc.

Viteazul-Vitejilor și Curajosul-Curajoșilor și-au ales cele mai bune paloșe și cei mai buni cai, dar Mircea își alege un paloș ruginit și un cal slăb, vai de mama lui.

Când curăța grajdul calului său, Mircea auzi o voce răgușită:

- Mircea!
- Cine ești? Unde ești?
- Sunt eu. Calul tău.

-...

- Dacă mă vei hrăni cu flori de cireș și îmi vei da apă de izvor, voi fi mai puternic și mai frumos.

- Minunat!
- Paloșul e și el fermecat, căci dacă îl vei lustrui cu pulbere de aur, va deveni ascuțit și strălucitor, iar stăpânul lui, dacă se va da de trei ori peste cap, se va preface în ce animal vrea.
- Așa voi face!

Zis și făcut. Iar după trei zile de îngrijire, calul cel slab se transformă într-un cal înaripat și paloșul cel ruginit se transformă într-un paloș strălucitor și ascuțit.

Vitejii noștri pleacă cu traista-n spate spre necunoscut. Și merseră, și merseră până dădură de o întindere mare, pe care era un cimitir, cimitirul blestemat.

La intrare, erau niște strigoi care sculau morții. Când cei trei eroi trecură pe lângă strigoi, Viteazul-Vitejilor și Curajosul-Curajoșilor bolborosiră ceva nedeslușit, care le îngreunară inimile cu încă un păcat.

În mijlocul cimitirului, cei trei viteji, plantară solzii. Și din pământ se ridică o scară înaltă, înaltă, atât de înaltă că dacă te uitai în vârful ei, îți cădea căciula din cap.

Tovarășii lui Mircea, crezând că sunt cei mai pregătiți pentru a urca scara, se înghesuiră, dar imediat ce atinseră locul unde răsărise minunea, muriră și Mircea urcă singur scara, urmat de mândrul său cal. Urcă și urcă până ajunse la capătul scării, unde, pe un nor uriaș, era un castel frumos de aur, împodobit cu minunate pietre prețioase.

Mircea încălecă pe minunatul său cal zburător și merseră spre Castelul Norilor.

În castel era o ușă de diamant, care ducea spre o cameră de diamant. Mircea pătrunse în cameră și văzu un cocoșat hidos, care purta la brâu trei chei: una de aramă, alta de argint și alta de aur:

- Cine ești? întrebă Mircea.
- Cine ești tu și cum cutezi să tulburi liniștea Castelului Norilor?
- Sunt Mircea și am venit să vorbesc cu cei trei frați balauri.
- Trebuie să mai aștepti trei zile.
- Așa să fie.

Când se lăsa seara, Mircea se puse în pat și se făcu că doarme. Cocoșatul veni și îi puse sub pernă un smoc de plante magice, căci el gândea: Dacă plantele se vor usca, înseamnă că a venit doar pentru a vorbi cu balaorii. Dacă nu, înseamnă că a vorbit să elibereze pe fetele împăratului. Mircea, însă, nu dormea. Se scula din pat și apoi se prefăcu într-un iepuraș inocent, care nu putea face rău nimănui, iar când aproape se făcu ziuă, Mircea se prefăcu la loc în om.

Când se sculă și văzu că smocul era uscat, cocoșatul își smulse părul din cap. Dar când văzu paloșul lui Mircea, își dădu seama de ce plantele se uscaseră. Atunci îi veni o idee: să cheme pe cineva care să îi omoare dușmanul. Așa și făcu. Dar noaptea, când veni călăul, Mircea se prefăcu

într-o privighetoare și cânta așa de frumos încât marele călău adormi.

În a treia zi, cocoșatul și-a pus în gând să-l omoare sigur pe Mircea, dar acesta se prefăcu în purice și se ascunse pe ceafa cocoșatului. Apoi se prefăcu înapoi în om și cu paloșul îl despică pe cocoșat pe din două.

Când fu pregătit, Mircea plecă spre o ușă de aramă, pe care o deschise cu cheia de aramă. Înăuntru era o nănilă de balaur verde care scuipa smoală.

- Rarghhh! Cine ești și ce cauți?

- Sunt Mircea și am venit să iau odoarele împăratului.

- Hm!Hm!Hm! Atunci ... în săbii să ne tăiem, în luptă să ne luptăm sau în buzdugane să ne lovim?

- Ba în luptă că-i mai dreaptă.

- Că bine zici!

Se luptară, se luptară,

Zi de vară până-n seară.

Și pe la asfințit, când li se sleiră puterile, balaurul îl apucă pe Mircea și îl trânti-n pământ până la glezne, dar Mircea îl trânti la fel și el pe balaur până la genunchi. Ș-apoi balaurul pe Mircea până la genunchi și Mircea până la gât pe balaur. Apoi îi tăie capul.

Tot așa, cu cheia de argint, ajunse într-o cameră în care dădu peste un uriaș balaur alb, care scuipa

gheață.

- Rarghhh! Știu cine ești și știu ce cauți ... și mai știu că vei pieri.

- Mă ameninți, dar voi renunța numai dacă voi muri.

- Cum vrei tu. Hm!Hm!Hm! Cum să ne batem? În săbii să ne tăiem, în ...

- În săbii, că sunt mai ascuțite.

- Așa să fie!

Se luptară, se tăiară,

De cu ziuă, până-n seară.

Și pe la amurg, când li se sleiră puterile, balaurul îi tăie lui Mircea cu o lovitură mâna stângă. Dar și Mircea, cu o lovitură puternică, îi tăie amândouă brațele balaurului:

- Rarghhh! Milăăă, ai milă și nu mă ucide!

- De ce nu te-aș omorî?

- Pentru că îți voi lipi mâna la loc.
- Bine.

Balaurul îi lipi lui Mircea mâna și îi arătă calea care se deschide cu cheia de aur și care duce la balaurul roșu, ce scuipa foc.

Când pătrunse în sală văzu ceea ce îi spusese balaurul alb: un îngrozitor balaur roșu:

- Rarghhh! Știu ce cauți și știu cine ești mai bine decât tine însuși.
- Am venit să iau ce e al împăratului și nu voi renunța.
- Atunci ... în buzdugane să ne lovim, în ...
- Hai în buzdugane, că sunt mai grele.

Se luptară, se loviră,

Pân' puterile slăbiră.

Și atunci balaurul îl lovi pe Mircea, de-l aruncă cinci pași în spate. Și Mircea îl lovi pe balaur, de-l aruncă zece pași în spate. Și balaurul căzu mort.

Apoi Mircea deschise o ușă de diamant, iar în spatele ei erau fiicele împăratului, toate mai frumoase decât auzise că sunt:

- Cine ești? întrebară fetele.
- Sunt Mircea, trimisul tatălui vostru. Acum sunteți libere.

Așa trimisul împăratului le luă pe cele trei fiice cu el și ajunseră în sala balaurului alb unde îl îngrijiră atât de bine pe monstru, încât îi crescură la loc brațele. Și apoi balaurul îi duse în spate până la palatul împăratului, unde Mircea se căsătorii cu fata cea mică și trăi în pace cu toți balaurii pământului până la adânci bătrânețe.

Și-am încălecat pe-o cocoasă,
Și v-am spus o mare și uriașă gogoasă.

COPERTA – PROF. BOTEZ CRISTINA

COORDONATORI:

DIRECTOR PROF. POPESCU CONSTANTA

DIRECTOR ADJ. PROF. ROȘCA FLOAREA

COLECTIVUL DE REDACTIE

CLASA A IV-A C – ÎNV. BARBU DIANA

CLASA A V-A C – PROF. DIRIGINTE PLETOIU DANIELA

ADMINISTRATOR SITE – PROF. UNGUREANU CLAUDIA